

tioner: Det kongelige danske Landhusholdningsselskab, De samvirkende danske Landboforeninger og De samvirkende danske Andelsselskaber. Man sender Ministeriet et Eksemplar af Landbrugsraadets Vedtægter og skriver, at Raadet tillader sig „paa de ovenfor nævnte Organisationers Vegne at henstille til det høje Ministerium, at alle saadanne Spørgsmaal, som Ministeriet maatte ønske at forelægge for en eller flere af de nævnte Organisationer, men som i Henhold til Vedtægternes § 1 af Organisationerne ønskes behandlet i Landbrugsraadet, oversendes til Erklæring af Raadet, som ved at indrømme Plads til samtlige indenfor Landbruget virkende Hovedorganisationer! og ved at drage Omsorg for, at Landbrugets mange Special-Organisationer faar Adgang til at deltage i Raadets Virksomhed, til enhver Tid vil bestræbe sig for at give Udtryk for den Sagkundskab og de Interesser, som det samlede danske Landbrug rummer.

Det tilføjes, at de i Raadet deltagende Landbrugsorganisationer foreløbig er villige til Medvirkning ved Arbejdet i de under Krigssituationen ekstraordinært oprettede Udvalg og Nævn paa samme Maade som hidtil, idet man dog forventer, at disse Udvalgs og Nævns Virksomhed nu efter Fredsslutningen snarest muligt vil blive bragt til Ophør. For det staaende Landbrugsudvalgs Vedkommende, der er lovfæstet ved den for indeværende Aar gældende Kornlov, er man fra Landboforeningernes Side villig til at fortsætte med at deltage i Forhandlingerne, indtil Kornloven 1918—19 udløber, hvorefter man tillader sig at anmode om, at forekommende Spørgsmaal af lignende Beskaffenhed som de hidtil for Det staaende Landbrugsudvalg forelagte maa blive henvist til Landbrugsraadets Overvejelse og Erklæring“. Det er altsaa tydeligt, og allerede den 26. Juni er det meddelt den højtærede Indenrigsminister, at saaledes stillede man sig, og derfor kunde den højtærede Indenrigsminister jo ikke blive saa overrasket, som han lod til at blive i Gaar. Men heller ikke denne Skrivelse er meddelt Rigsdagen. Efter som Sagen nu forelaa, havde Landboforeningernes Medlemmer derfor kun det at gøre, at træde ud, og jeg mener, at den højtærede Indenrigsminister er den, der sidst har noget at bebrejde os i saa Henseende. Vi har fra Landboforeningernes Side Gang paa Gang bøjet os for Fredens Skyld, men Vilkaarene er, saaledes som Forholdene har udviklet sig, ikke værdige at arbejde under for selv-

stændige Mænd, for Mænd, der optræder paa manges Vegne. Thi det var blevet saaledes, at der ingen saglige Forhandlinger førtes i Udvalget. Naar der forelaa et Spørgsmaal af nogen Betydning, rejste det ærede Medlem fra Lejre (N. Frederiksen) sig og sagde: vi fra vor Side har det og det Standpunkt! Punktum, saa var det egentlig færdigt, nogen saglig Forhandling var der ikke Tale om. De vidste jo, at deres Villie og Indstilling blev fulgt. Det gælder mange Sager, men det træder stærkest og tydeligst frem ved de Forhandlinger, der har været førte om Kornlovsforslagene. Jeg minder om, hvorledes man i Fjor fra Landboforeningernes Side tilbød at sikre Befolkningens Brødforsyning og tilbød at fritage det mindre Landbrug, Husmandsbruget, for Levering. Naar Sagen laa saaledes, synes det ikke at være ubeskedent, at man fra Landboforeningernes Side ønskede, at Ligningen blev lagt saaledes, at den ramte mere retfærdigt og mere efter Evne, det vil sige mere i Forhold til Avlen, end den vilde gøre, hvis man lagde den paa det ulige og uretfærdige Grundlag, som Jordværdien er. Det var et Forslag, som havde faaet enstemmig Tilslutning fra Repræsentanter for alle Landboforeninger, der dog omfatter 106 000 Landmænd. Men Husmandsforeningernes Ledere vilde ogsaa bestemme her, og den højtærede Indenrigsminister fulgte dem som sædvanlig. Det gik ligesaadan i Aar; da vi endelig skulde til at fremsætte Forslag — og de to Mænd, der som Repræsentanter for Husmandsforeningerne var Medlemmer af Underudvalget, nemlig de Herrer Landstingsmænd Holdgaard og Jeppesen, var til Stede —, kom det ærede Medlem fra Lejre til det afgørende Møde og skød dem til Side og sagde, hvordan det skulde være. Han havde nok haft Forhandling med højere vedkommende, kunde jeg tænke mig, og Forslaget var da ogsaa lavet, som om det var skrevet af en Sjællænder — det skal jeg indrømme —, det tog uden videre, mir nichts dir nichts, 6 Mill. Tønder uden nogen som helst Forbeholdsret. Det vilde vel nok være blevet den haardeste og mest uretfærdige Udskrivning eller Kornligning, vi endnu har kendt, og Betalingen skulde være den samme som i Fjor. Jeg minder om, at det mindre Landbrug skulde ikke levere noget, og det forklarer maaske noget. Men det Forslag blev hans egne Kolleger for stramt, de jyske Repræsentanter gjorde Modstand, det vilde de ikke og turde de ikke gaa med til; der var